

Arrest

**nr. 98 089 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013 en de beschikking van 25 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CASSIERS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 september 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 1 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 februari 2012.

1.3. Op 31 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Bagdad (Centraal-Irak).

Van 26 november 2006 tot 15 september 2011 zou u in dienst geweest zijn bij het Iraakse leger, waarin u opklom tot de rang van Na'ib Dabit. U zou gestationeerd zijn in de al-Wahrarkazerne bij al-Ramadi (provincie al-Anbar). U zou behoord hebben tot liwa 1, firqha 1, de zogenaamde Divisie voor Snelle Interventie, waarmee u regelmatig op verschillende plaatsen in Irak ingeschakeld zou zijn in het kader van operaties zoals bijvoorbeeld Saulat al-Fursan in 2008. In de (bijna) vijf jaar dat u in dienst was, zou u van gewone soldaat opgeklommen zijn tot de rang van Na'ib Dabit.

Halfweg augustus 2011 zou u een dreigtelefoon ontvangen van een onbekende beller. In de daaropvolgende weken zou u nog tweemaal opgebeld worden door andere personen, telkens met een tijdsinterval van ongeveer 2 weken. Slechts één keer zou de beller u zijn naam geven, maar u gaat er van uit dat ze allemaal deel uitmaakten van Dawlat al-Iraq al-Islamiya. In deze dreigtelefoons, waarvan u 2 op de basis en 1 thuis ontving, zou de beller zich steeds voorgesteld hebben als een vriend van u en als een medebroeder in religie. Om die reden deden de bellers een beroep op u om hen informatie door te spelen over de bewegingen van de eenheden en toekomstige opdrachten. Voorts eisten ze van u dat u nadien uw werk bij het leger stop zou zetten. U zou echter niet te veel belang hechten aan deze telefoontjes, omdat u er van uit ging dat de personen die u telefonisch onder druk gezet hadden u wel met rust zouden laten.

Op 14 september 2011 zouden zich twee aanslagen voorgedaan hebben in de buurt van de al-Wahrarkazerne, waarvan één gericht tegen een persoonlijke vriend van u, H.(...) A.(...) F.(...). Hij maakte deel uit van de administratie op de basis en zou omgekomen zijn als gevolg van een kleefbom op zijn auto. Zijn dood zou u sterk aangegrepen hebben. Diezelfde dag zou ook een minibus met militairen van uw basis op weg naar Habaniyah met een bembom tot ontploffing gebracht zijn. Hierbij vielen 2 doden en 10 gewonden.

Op de ochtend van 15 september 2011 verliet u de basis omdat u verlof had. U keerde terug naar huis, waar uw broer omstreeks 15 uur in de namiddag een dreigbrief met kogel in de voortuin zou vinden. In de brief, afkomstig van Dawlat al-Iraq al-Islamiya (De Islamitische Staat in Irak) werd u opnieuw onder druk gezet om gevoelige informatie met betrekking tot uw divisie door te spelen aan de groepering en vervolgens uw werk bij het leger stop te zetten.

Uit vrees voor de mogelijke consequenties indien u geen gevolg zou geven aan hun eis besloot u op 20 september 2011 Irak te verlaten. Via Turkije zou u op illegale wijze doorreizen naar België waar u op 29 september 2011 zou toekomen. Diezelfde dag nog vroeg u hier asiel aan.

U vreest ook omwille van uw onaangekondigde vertrek als een deserteur te worden beschouwd door uw militaire oversten.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: Uw identiteitskaart, uitgereikt op 12/09/2011; uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 11/09/2011; de woonstkaart op naam van uw moeder, uitgereikt op 29/01/2008; een kopie van de rantsoenkaart 2010-2011; uw aanstellingsbrief bij het Iraakse leger (d.d. 15/08/2011); uw badge bij het Iraakse leger (geldig van 05/08/2007 tot 05/08/2009); 8 originele verlofvergunningen (2010-2011); een loonlijst; een attest van verdeling over de diverse legereenheden na afloop van de opleiding met bijhorende lijst (d.d. 06/02/2007); een attest van goed gedrag en zeden; 2 foto's; de originele dreigbrief.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en wel om de volgende redenen.

Vooreerst zijn er enkele elementen die de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraven. Ten eerste kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij uw verklaring dat u tot aan uw vertrek in september 2011 in dienst geweest zou zijn bij het Iraakse leger. De door u neergelegde foto's tonen u louter in militaire camouflage-uitrusting. Door het ontbreken van een insigne of andere specifieke informatie verschaffen ze geen enkele informatie omtrent de omstandigheden waarin deze foto's zijn genomen (tijd, plaats, etc.). Daarnaast situeren de door u spontaan aangehaalde militaire campagnes waaraan u deelgenomen zou hebben, met name Saulat al-Fursan en Bashair al-Khair (CGVS 6 en 8), zich allebei in 2008. Daarbij komt nog dat u geen recent identificatiebewijs als soldaat kunt neerleggen om uw relaas te staven. De documenten die u hiervoor neerlegt zijn een badge, een 'bevestiging van dienst' en verscheidene 'verlofstrookjes' voor de periode 2010-2011. Wat uw badge betreft dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze maar geldig was tot 5 augustus 2009, hetgeen betekent dat u meer dan 2 jaar zonder geldig identificatiebewijs in dienst geweest zou zijn. De

vaststelling dat er omstreeks 2009 plots zo nonchalant omgesprongen zou worden met de toegangsprocedure tot een kamp waar volgens uw verklaringen tot aan uw vertrek in 2011 Amerikanen aanwezig geweest zouden zijn (gehoorverslag CGVS 7-8 en 16), is echter uiterst bevreemdend. Uw uitleg hiervoor dat de door u neergelegde verlofstrookjes de functie van een dergelijk identificatiebewijs vervangen, kan niet overtuigen. Zowel een officiële hoofding als officiële stempels ontbreken op deze strookjes, waardoor de authenticiteit en bewijswaarde ervan zowel in Irak als hier danig op de helling komt te staan. Uw verklaring dat een dergelijk strookje, behalve ter bevestiging van uw verlof, ook daadwerkelijk uw arbeidspas zou kunnen 'vervangen' lijkt dan ook zeer onwaarschijnlijk in het kader van een beveiligde faciliteit met Amerikaanse aanwezigheid (gehoorverslag CGVS 9-10).

Voorts rijzen er ook vragen bij het attest ter bevestiging van uw legerdienst. Volgens uw verklaringen zou u dit attest op eigen initiatief aangevraagd hebben om aan te tonen dat u werkzaam was bij het leger, in afwachting van een nieuwe badge en als aanvulling op voornoemde verlofstrookjes (gehoorverslag CGVS 9 en 18). De vraag rijst echter waarom u pas in augustus 2011 dit bijkomende bewijs nodig had, terwijl de twee jaren voordien de verlofstroken op zich blijkbaar volstonden (gehoorverslag CGVS 9). In geval dat een betere identificatie plots dan toch weer wel degelijk nodig was, is het bovendien weinig waarschijnlijk dat het Iraakse leger haar soldaten zelf niet van een dergelijk benodigd document of badge zou voorzien. Uw verklaring sinds augustus 2009 nooit een nieuwe badge gehad te hebben omwille van de werkdruk waardoor er geen tijd was om alle noodzakelijke administratieve procedures hiertoe in orde te brengen (gehoorverslag CGVS 10), kan niet overtuigen. Niet in het minst omdat de Amerikanen op uw basis, die daar tot aan uw vertrek aanwezig zouden zijn (gehoorverslag CGVS 16), volgens uw verklaringen over een database van alle soldaten en jullie op basis daarvan de eerste badge eenvoudigweg uitgedeeld zouden hebben op de basis zelf (gehoorverslag CGVS 10).

Wat betreft de door u aangehaalde concrete problemen kan opgemerkt worden dat uw verklaringen hieromtrent eerder vaag blijven, niet in het minst omdat u voornamelijk verwijst naar incidenten waarbij anderen geïdoleerd werden en waarover u bijgevolg maar weinig kunt vertellen. Zo heeft u geen idee of ook andere collega's bedreigd werden, behalve uw vriend H.(...) die omgebracht zou zijn kort voor uw vertrek. U zou echter niet op de hoogte zijn wie of wat in zijn geval achter de bedreigingen zat (gehoorverslag CGVS 14), hetgeen bijzonder bevreemdend is aangezien ook u reeds een maand voor de dreigbrief en dus voor de dood van H.(...) reeds telefonisch bedreigd zou zijn (gehoorverslag CGVS 12-13). Gezien de mogelijk gelijkaardige problemen van een bevriende collega is het immers uiterst bevreemdend dat u dit onderwerp niet uitgebreider met elkaar zou bespreken. Zijn wedervaren had u immers kunnen helpen om een adequate oplossing te zoeken of een meer weloverwogen beslissing te nemen aangaande datgene dat u te doen stond.

In diezelfde context is het eveneens opvallend dat u noch naar aanleiding van de telefonische bedreigingen als de schriftelijke bedreiging contact zou opnemen met uw overste of andere personen die aan het leger verbonden waren (gehoorverslag CGVS 13-14). Men kan nochtans redelijkerwijs verwachten dat u uw overste of iemand anders binnen de militaire hiërarchie, op de hoogte zou brengen van uw problemen. Zeker wanneer uw beroep de oorzaak is van de door u ingeroepen vervolging en wanneer u weet dat u bij een langdurige afwezigheid als deserteur kan worden beschouwd, met alle negatieve consequenties van dien. Bijgevolg kan ook uw uitleg uw bevelhebber niet op de hoogte gebracht te hebben van uw problemen, omdat hij en de regering zelf niet in staat zijn om het leven van soldaten en politieagenten veilig te stellen (gehoorverslag CGVS 17-18) niet overtuigen. Dat u van het ene moment op het andere besloot uw functie neer te leggen en het land te verlaten, zonder eerst de hulp en/of raad in te winnen van collega's / oversten die mogelijk hetzelfde hebben meegemaakt, is weinig aannemelijk.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkbaar verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" d.d. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. Het UNHCR meldt in haar rapport,

“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq” van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er in 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB “De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad” d.d. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012). Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de bovenstaande appreciatie inzake uw asioldossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonkaart op naam van uw moeder en de rantsoenkaart bevatten informatie over uw identiteit en herkomst, hetgeen door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld. Uw legerbadge en het attest met betrekking tot de afronding van uw legeropleiding staven louter uw professionele activiteiten bij het Iraakse leger voor de periode 2007-2009, maar geven verder geen informatie omtrent uw professionele bezigheden sindsdien en tot op heden. De documenten die u in dit verband neerlegde, met name het attest van tewerkstelling en de verlofstrookjes, werden hierboven reeds besproken. Hetzelfde geldt voor de twee foto's in uw dossier. Wat betreft de loonlijst dient opgemerkt te worden dat zelfs het later door u neergelegde exemplaar geen origineel betreft en bovendien geen enkele informatie verschaft over de opsteller of plaats van opsteller van dit document. De authenticiteit van de dreigbrief van Dawlat al-Iraq al-Islamiya kan onmogelijk worden nagegaan. Het betreft een getypte tekst die door éénder wie, op éénder welk moment kan zijn opgemaakt en afgeleverd. Tot slot heeft het attest van goed gedrag en zeden geen invloed op uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen er ten onrechte van uitgaat dat hij niet tot aan zijn vlucht in het Iraakse leger werkzaam was. Verzoeker wijst erop dat er foto's zijn waarop hij te zien is in legeruniform met insignes en waarop de achtergrond duidelijk een legeromgeving verradt. Hij verwijst naar de foto's welke als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd, waarop hij te zien is met verschillende uniformen en verschillende insignes en waaruit volgens verzoeker kan worden afgeleid dat hij een beroepsmilitair was gedurende

een langere periode dan de opleiding, alsook naar twee als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten die kunnen staven dat hij tot aan zijn vlucht in het Iraakse leger werkzaam was. Voorts meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot een selectieve lezing van de door hem afgelegde verklaringen tijdens het gehoor. Hij wijst erop dat hij op een hele resem vragen naar gedetailleerde gegevens over zijn legerbasis, de wapenuitrusting en de aanwezige Amerikaanse soldaten heeft moeten antwoorden, antwoorden welke geheel ontbreken in de motivering van de bestreden beslissing zodat er volgens verzoeker moet van worden uitgegaan dat hij telkens de juiste antwoorden gaf. Zo maakte hij een schets van de basis en liet hij duidelijk optekenen dat gedurende de laatste tijd de legereenheden vooral *“in het westen van Irak werden ingezet omwille van de terroristische activiteit.”* Verzoeker betoogt, onder verwijzing naar een aantal artikelen gepubliceerd op de website Al-Shorfa, dat deze verklaring volledig strookt met de werkelijkheid en dat hij hiervan wellicht geen kennis van kon hebben moest hij al vroeger het leger verlaten hebben, temeer de gerichte militaire operaties in de provincie Al-Anbar in de periode dat hij Irak ontvluchtte nooit de grote internationale media haalden waardoor het dus geen alom gekende nieuwsfeiten zijn. Waar in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat het ‘bevreedend’ is dat verzoeker van de verlofstrookjes tevens gebruik maakte om terug de legerkazernes binnen te komen na het verlof en het ongeloofwaardig wordt geacht dat de Iraakse of de nog aanwezige Amerikaanse soldaten hem niet tijdig van een nieuwe badge zouden hebben voorzien, argumenteert verzoeker dat de Amerikaanse troepen in 2009 begonnen weg te trekken uit Irak en dezelfde hoeveelheid (administratief) werk dus door minder mensen moest worden vervuld zodat het voor de Iraakse soldaten moeilijker werd om nieuwe badges te krijgen. Verzoeker acht het perfect aannemelijk dat men geen tijd vond om de vervallen toegangsbadges te vernieuwen, zoals hij ook verklaarde tijdens het gehoor. Hoe dan ook blijkt uit de bestreden beslissing dat het Commissariaat-generaal zich wat betreft dit punt enkel baseert op veronderstellingen, zonder dat effectief onderzoek werd gedaan, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat een cruciaal stuk dat door hem werd voorgelegd niet in aanmerking werd genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker verduidelijkt dat hij tijdens het gehoor een videofragment liet zien dat hij met zijn GSM-toestel had opgenomen. Op de beelden was hij te zien in legeruniform en ziet men op een bepaald moment twee Amerikaanse soldaten in dezelfde kamer aan een andere tafel zitten. In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over dit videofragment, ondanks het belang ervan als bewijs ter staving van verzoekers asielrelaas.

2.3. In een derde middel voert verzoeker aan dat de door hem aangehaalde vrees voor de gevolgen van zijn desertie door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet in overweging werd genomen. Verzoeker wijst erop dat een gevangenisstraf in Irak gelijkstaat aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en hij stelt dat nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt teruggekomen op zijn vrees voor de gevolgen van de desertie, doch het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich beperkt tot een onderzoek naar de tijdsduur waarin hij in het leger actief was en het waarheidsgehalte van de aanvankelijk aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeelde motieven voor zijn vlucht. Bij het onderzoek naar de toepasselijkheid van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), beperkt het Commissariaat-generaal zich tot een weergave van de algemene veiligheidssituatie in Irak, terwijl artikel 48/5, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet nochtans bepaalt dat er, naast de algemene omstandigheden in het land van herkomst, ook rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Verzoeker stelt dat dit gevaar voor ernstige schade, namelijk de militair-strafrechtelijke vervolging wegens desertie, tot op heden zeer actueel is, hetgeen volgens hem gestaafd wordt door de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde briefwisseling die tussen de verschillende diensten binnen het Iraakse leger heeft plaatsgevonden naar aanleiding van zijn vlucht.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet, samen gelezen met artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich voor wat betreft het verplichte onderzoek naar de toepasselijkheid van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beperkt tot een algemene schets van de huidige situatie in Bagdad zonder enig reëel onderzoek te hebben verricht naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet op zijn situatie. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal zelf aangeeft dat

ze voor het onderzoek in het kader van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet enkel kijkt naar de algemene situatie "voor burgers uit Bagdad". Nochtans moet elke aanvraag tot subsidiaire bescherming op individuele basis worden onderzocht, waarbij ingevolge artikel 48/5, § 3, tweede lid van genoemde wet rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, en is een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst onvoldoende, aldus nog verzoeker.

2.5. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: foto's van verzoeker tijdens zijn legerdienst, een brief van kolonel Wadhaah Mahmoud Khudhaiyr d.d. 23 november 2011 gericht aan de juridisch adviseur van de Eerste Snelle Interventie Brigade waarin de kolonel verklaart dat verzoeker niet als getuige kan worden opgeroepen omdat hij Irak is ontvlucht, een brief van kolonel Mohames Rasheed Abbas d.d. 7 december 2011 gericht aan het kabinet van de Eerste Snelle Interventie met de vraag naar de exacte datum waarop verzoeker deserteerde uit zijn eenheid, en de artikelen "Iraqi security officials: Terrorist attacks decrease in Anbar" d.d. 24 maart 2011, "Iraqi forces arrest suspects in Anbar, Dhi Qar" d.d. 10 november 2011 en "Iraqi army begins major military operation in Anbar" d.d. 11 januari 2012, allen gepubliceerd op de Amerikaans-Iraakse nieuwswebsite Al-Shorfa.

Ter zitting d.d. 8 februari 2013 legt verzoeker volgende bijkomende stukken voor: 2 originele foto's alsook een kleurenkopie van de foto's welke reeds als bijlage aan het verzoekschrift werden gevoegd en een dvd met een videofragment waarop verzoeker te zien is in legeruniform.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstige vragen kunnen worden gesteld bij zijn verklaring dat hij tot aan zijn vertrek in september 2011 in dienst zou zijn geweest bij het Iraakse leger daar (1) de door hem neergelegde foto's, door het ontbreken van een insigne of andere specifieke informatie, geen enkele informatie verschaffen omtrent de omstandigheden waarin deze foto's zijn genomen (tijd, plaats, etc.), (2) de door hem spontaan aangehaalde militaire campagnes waaraan hij deelgenomen zou hebben zich allebei situeren in 2008, (3) hij geen recent identificatiebewijs als soldaat kan neerleggen en zijn uitleg hiervoor niet kan overtuigen en (4) vragen rijzen bij het attest ter bevestiging van zijn legerdienst, zoals wordt toegelicht, (ii) hij geen idee heeft of ook andere collega's bedreigd werden, behalve zijn vriend H. die omgebracht zou zijn kort voor verzoekers vertrek en hij niet op de hoogte is wie of wat in het geval van H. achter de bedreigingen zat, (iii) het weinig aannemelijk is dat hij van het ene moment op het andere besloot zijn functie neer te leggen en het land te verlaten, zonder eerst de hulp en/of raad in te winnen van collega's/oversten die mogelijks hetzelfde hebben meegemaakt, temeer zijn beroep de oorzaak is van de door hem ingeroepen vervolging en wanneer hij weet dat hij bij een langdurige afwezigheid als deserteur kan worden beschouwd, met alle negatieve consequenties van dien, (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (v) de door hem aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie inzake zijn asioldossier kunnen wijzigen, zoals omstandig wordt uiteengezet.

2.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.8. Na lezing van het administratief dossier, dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoeker geenszins overtuigende documenten neerlegt die zijn beweerde tewerkstelling in het Iraakse leger tot aan zijn vertrek in september 2011 kunnen staven. Met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde foto's, een badge van het Iraakse leger geldig van 5 augustus 2007 tot 5 augustus 2009, verzoekers aanstellingsbrief bij het Iraakse leger d.d. 15 augustus 2011, een kopie van een rantsoenkaart, 8 originele verlofvergunningen (2010-2011), een attest van verdeling over de diverse legereenheden na afloop van de opleiding met bijhorende lijst d.d. 6 februari 2011 en een loonlijst, wordt in de bestreden beslissing duidelijk en gedetailleerd uiteengezet dat de authenticiteit en de bewijswaarde van een aantal documenten op de helling komen te staan gelet op een aantal ernstige incoherenties betreffende de inhoud en de vormvereiste van bepaalde door verzoeker neergelegde documenten, alsook dat verzoeker bovendien aangaande deze documenten weinig overtuigende, bevreemdende en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd: "(...) De door u neergelegde foto's tonen u louter in militaire camouflage-uitrusting. Door het ontbreken van een insigne of andere specifieke informatie verschaffen ze geen enkele informatie omtrent de omstandigheden waarin deze foto's zijn genomen (tijd, plaats, etc.). (...) Daarbij komt nog dat u geen recent identificatiebewijs als soldaat kunt neerleggen om uw relaas te staven. De documenten die u hiervoor neerlegt zijn een badge, een 'bevestiging van dienst' en verscheidene 'verlofstrookjes' voor de periode 2010-2011. Wat uw badge betreft dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze maar geldig was tot 5 augustus 2009, hetgeen betekent dat u meer dan 2 jaar zonder geldig identificatiebewijs in dienst geweest zou zijn. De vaststelling dat er omstreeks 2009 plots zo nonchalant omgesprongen zou worden met de toegangsprocedure tot een kamp waar volgens uw verklaringen tot aan uw vertrek in 2011 Amerikanen aanwezig geweest zouden zijn (gehoorverslag CGVS 7-8 en 16), is echter uiterst bevreemdend. Uw uitleg hiervoor dat de door u neergelegde verlofstrookjes de functie van een dergelijk identificatiebewijs vervangen, kan niet overtuigen. Zowel een officiële hoofding als officiële stempels ontbreken op deze strookjes, waardoor de authenticiteit en bewijswaarde ervan zowel in Irak als hier danig op de helling komt te staan. Uw verklaring dat een dergelijk strookje, behalve ter bevestiging van uw verlof, ook daadwerkelijk uw arbeidspas zou kunnen 'vervangen' lijkt dan ook zeer onwaarschijnlijk in het kader van een beveiligde faciliteit met Amerikaanse aanwezigheid (gehoorverslag CGVS 9-10).

Voorts rijzen er ook vragen bij het attest ter bevestiging van uw legerdienst. Volgens uw verklaringen zou u dit attest op eigen initiatief aangevraagd hebben om aan te tonen dat u werkzaam was bij het leger, in afwachting van een nieuwe badge en als aanvulling op voornoemde verlofstrookjes (gehoorverslag CGVS 9 en 18). De vraag rijst echter waarom u pas in augustus 2011 dit bijkomende bewijs nodig had, terwijl de twee jaren voordien de verlofstroken op zich blijkbaar volstonden (gehoorverslag CGVS 9). In geval dat een betere identificatie plots dan toch weer wel degelijk nodig was, is het bovendien weinig waarschijnlijk dat het Iraakse leger haar soldaten zelf niet van een dergelijk benodigd document of badge zou voorzien. Uw verklaring sinds augustus 2009 nooit een nieuwe badge gehad te hebben omwille van de werkdruk waardoor er geen tijd was om alle noodzakelijke administratieve procedures hiertoe in orde te brengen (gehoorverslag CGVS 10), kan niet overtuigen. Niet in het minst omdat de Amerikanen op uw basis, die daar tot aan uw vertrek aanwezig zouden zijn (gehoorverslag CGVS 16), volgens uw verklaringen over een database van alle soldaten en jullie op basis daarvan de eerste badge eenvoudigweg uitgedeeld zouden hebben op de basis zelf (gehoorverslag CGVS 10).

(...) Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart op naam van uw moeder en de rantsoenkaart bevatten informatie over uw identiteit en herkomst, hetgeen door het CGVS niet ter discussie wordt gesteld. Uw legerbadge en het attest met betrekking tot de afronding van uw legeropleiding staven louter uw professionele activiteiten bij het Iraakse leger voor de periode 2007-2009, maar geven verder geen informatie omtrent uw professionele bezigheden sindsdien en tot op heden. De documenten die u in dit verband neerlegde, met name het attest van tewerkstelling en de verlofstrookjes, werden hierboven reeds besproken. Hetzelfde geldt voor de twee foto's in uw dossier. Wat betreft de loonlijst dient opgemerkt te worden dat zelfs het later door u neergelegde exemplaar geen origineel betreft en bovendien geen enkele informatie verschaft over de opsteller of plaats van opsteller van dit document." De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Immers, waar hij poogt aannemelijk te maken dat hij wel degelijk van zijn verlofstrookjes gebruik maakte om na zijn verlof terug de legerkazerne binnen te komen, stellende dat de Amerikaanse troepen in 2009 begonnen weg te trekken uit Irak en dezelfde hoeveelheid (administratief) werk dus door minder mensen moest worden vervuld zodat het voor de Iraakse soldaten moeilijker werd om nieuwe badges te krijgen en het dus perfect aannemelijk is dat men geen tijd vond om de vervallen toegangsbadges te vernieuwen, blijft hij steken in het louter herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen in dit verband,

waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen dienaangaande van de bestreden beslissing. Ook de argumentatie dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal zich wat betreft dit punt enkel baseert op veronderstellingen, zonder dat effectief onderzoek werd gedaan, kan deze overwegingen niet onkrachten. Het komt immers aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe om de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te beoordelen zonder dat hij hierbij moet bewijzen dat de door verzoeker aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Voor het overige wordt in voorliggend verzoekschrift geen verweer gevoerd tegen hoger aangehaalde motieven. Dienvolgens blijven deze onverminderd overeind en worden ze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde en ter zitting neergelegde stukken zijn niet van die aard dat zij de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangaande het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers beweerde tewerkstelling in het Iraakse leger tot aan zijn vertrek in september 2011 kunnen herstellen.

Met betrekking tot de thans bijgebrachte foto's, waarover verzoeker betoogt dat hij hierop te zien is met verschillende uniformen en verschillende insignes tegen een achtergrond die duidelijk een legeromgeving verraadt en waaruit volgens verzoeker kan worden afgeleid dat hij een beroepsmilitair was gedurende een langere periode dan de opleiding, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet aantoonbaar om welke reden hij deze foto's niet eerder in de procedure heeft kunnen neerleggen. Hij beperkt zich te dezen tot de loutere stelling dat hij voordien nog niet over deze foto's kon beschikken. Hoe dan ook kan op basis van de insignes waarnaar verzoeker verwijst – die niet allen even duidelijk zichtbaar zijn – niet worden vastgesteld welke rang of graad verzoeker had op het ogenblik van het nemen van de foto's, laat staan dat hij graad van Na'ib Dabit zou hebben gehad. De Raad ontwaart op de door verzoeker bijgebrachte foto's nergens de insigne die bij deze rang hoort (zie administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, Cedoca-antwoorddocument IRQ2011-002w "Overzicht van rangen en insignes in het Iraakse leger" van 28 februari 2011). Ook verzoekers bewering dat bij Na'ib Dabit een valk werd gebruikt op de kraag van het hemd (administratief dossier, stuk 6, p. 7) wordt niet ondersteund door de voorgelegde foto's. Bovendien bevatten de foto's geen tijdsaanduiding en kan derhalve niet worden nagegaan wanneer en in welke omstandigheden ze genomen zijn. Gelet op wat voorafgaat, kunnen de foto's in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift niet worden aanvaard als objectief bewijs van verzoekers beweerde tewerkstelling in het Iraakse leger tot aan zijn vertrek in september 2011.

Een gelijkaardige redenering kan worden gevolgd met betrekking tot het door verzoeker ter zitting bijgebrachte filmfragment, waarop hij te zien is in legeruniform en waar twee Amerikaanse soldaten in dezelfde kamer aan een andere tafel zitten. Opnieuw kan niet worden vastgesteld welke rang of graad verzoeker had op het ogenblik van de opname en het korte filmfragment bevat evenmin een tijdsaanduiding. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker zich tegenspreekt over dit beeldfragment dat hij met zijn gsm heeft gefilmd. Aanvankelijk kaderde verzoeker dit immers in een operatie die plaatsvond begin 2009 (administratief dossier, stuk 6, p. 8) terwijl hij nadien beweerde dat de opname werd gemaakt in augustus 2011 (administratief dossier, stuk 6, p. 18). Dienvolgens kan ook dit beeldfragment niet worden aanvaard als overtuigend bewijs van verzoekers werkzaamheden in het Iraakse leger tot het ogenblik van zijn vlucht.

Voorts dient de Raad vast te stellen dat verzoeker ook met betrekking tot de brief van kolonel Wadhaah Mahmoud Khudhaiyr d.d. 23 november 2011 en de brief van kolonel Mohames Rasheed Abbas d.d. 7 december 2011, nalaat te verduidelijken waarom deze stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, hoewel duidelijk blijkt dat deze stukken zijn uitgereikt voor verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal op 8 februari 2012. Niet alleen biedt verzoeker hiervoor geen enkele verklaring en beperkt hij zich weerom tot de loutere stelling dat hij deze documenten niet kon voorleggen tijdens het gehoor aangezien hij ze pas later in zijn bezit kon krijgen, daarnaast laat hij tevens na uiteen te zetten op welke manier hij deze stukken heeft verkregen. Gezien de omstandigheden van zijn plotse vertrek, rijst echter de vraag op welke wijze verzoeker deze twee brieven van zijn militaire oversten in zijn bezit heeft kunnen krijgen, temeer het interne documenten betreft die gericht aan de juridisch adviseur van de 'Eerste Snelle Interventie Brigade' en aan het 'kabinet van de Eerste Snelle Interventie'. Voorts acht de Raad het opmerkelijk dat verzoeker een document kan neerleggen waarin duidelijk wordt gesteld dat hij 'momenteel in de vlucht is' (stuk 4) terwijl hij expliciet beweert dat hij zijn oversten noch iemand anders binnen de militaire hiërarchie op de hoogte heeft gesteld van zijn problemen en dat hij van het ene op het andere moment zonder eerst hulp en/of raad in te winnen van collega's of oversten zijn land heeft verlaten. Tot slot benadrukt de Raad dat

aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu evenmin het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemt des te meer daar uit de informatie gevoegd aan de verweernota van 6 september 2012 (Cedoca-antwoorddocument IRQ2012-010w, "Document – Corruption" van 3 februari 2012) blijkt dat zowat alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. Gelet op deze informatie en mede in acht genomen het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen, is de Raad van oordeel dat aan de documenten van verzoekers militaire oversten geen bewijswaarde kan worden toegekend.

2.9. In zoverre verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich in de bestreden beslissing beperkt tot een selectieve lezing van de door hem afgelegde verklaringen tijdens het gehoor, wijst hij erop dat hij tijdens zijn gehoor op een hele resem vragen naar gedetailleerde gegevens over zijn legerbasis, de wapenuitrusting en de aanwezige Amerikaanse soldaten heeft kunnen antwoorden en hij laakt dat deze antwoorden geheel ontbreken in de motivering van de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat elementen in het voordeel van de asielaanvraag niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen. Dat verzoeker beschikt over de door hem in voorliggend verzoekschrift benadrukte kennis, kan er overigens slechts op wijzen dat hij in het verleden gedurende een bepaalde periode in het Iraakse leger tewerkgesteld is geweest, hetgeen op zich niet wordt betwist, en sluit niet uit dat hij kennis over bepaalde recente activiteiten van het Iraakse leger via het internet of via andere informatiebronnen heeft verworven. Verzoekers bewering dat de door hem verstrekte informatie aangaande recente militaire operaties geen alom gekende nieuwsfeiten zijn waarover in de internationale media niet bericht werd klemt overigens met het feit dat hij als bijlage aan voorliggend verzoekschrift internetartikels van de website Al-Shorfa betreffende militaire acties van het Iraakse leger in het westen van Irak in de periode 2011-2012 voegt. Uit het gegeven dat uit een van de artikels blijkt dat het leger in maart 2011 vier terroristencellen van de "Islamitische Staat in Irak", de groep waarvan verzoeker stelt vervolging te vrezen, heeft ontmanteld, kan voorts niet worden geconcludeerd dat verzoekers bewering dat hij door leden van de "Islamitische Staat in Irak" onder druk werd gezet om hen militaire informatie door te spelen op enige waarheid zou berusten. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de twee andere artikels de stelling kunnen staven dat uit verzoekers kennis van recente activiteiten van het Iraakse leger dient te worden besloten dat hij tot aan zijn vlucht werkzaam was in het Iraakse leger. De artikels in kwestie handelen immers over acties van het Iraakse leger in november 2011 en januari 2012, dus na verzoekers beweerde tijdstip van vertrek uit Irak, dat hij situeert op 20 september 2011 (administratief dossier, stuk 14, verklaring DVZ, vraag 35).

2.10. Zo verzoeker meent dat de door hem aangehaalde vrees voor de gevolgen van zijn desertie door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet in overweging werd genomen, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, die zijn beroep aanhaalt als oorzaak van de door hem ingeroepen vervolging, van het ene moment op het andere zou hebben besloten om zijn functie neer te leggen en het land te verlaten zonder eerst de hulp en/of raad in te winnen van collega's/oversten die mogelijks hetzelfde hebben meegemaakt, wetende dat hij bij een langdurige afwezigheid als deserteur kan worden beschouwd met alle negatieve consequenties van dien. Verzoekers bewustzijn van de gevolgen en de sancties die hem boven het hoofd zouden komen te hangen, klemmen dan ook met de door hem uiteengezette handelingen en de in het kader van zijn asielaanvraag opgeworpen vrees voor de consequenties van zijn desertie. Voorts brengt het bedrieglijke karakter van verzoekers verklaringen aangaande zijn beweerde militaire functie tot aan zijn vertrek zijn algehele geloofwaardigheid in het gedrang. Deze ongeloofwaardigheid is van dien aard dat het onmogelijk is om een correct beeld te vormen van verzoekers werkelijke dienstperiode bij het Iraakse leger en de manier waarop deze zou beëindigd zijn. Daarenboven worden de door verzoeker aangehaalde persoonlijke problemen die uit deze tewerkstelling zouden zijn voortgevloeid in de bestreden beslissing in twijfel getrokken omwille van verzoekers onaannemelijke en vage verklaringen in dit verband, vaststellingen en overwegingen waartegen in voorliggend verzoekschrift overigens niet het minste verweer wordt gevoerd zodat deze onverminderd staande blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen. Gelet op het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde ongeloofwaardige elementen in verzoekers opeenvolgende verklaringen en het gebrek aan overtuigende stavingstukken, zoals blijkt uit wat voorafgaat, op grond waarvan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de gehele ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste asielaanvraag, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem ingeroepen vrees voor de gevolgen van zijn desertie.

2.11. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem neergelegde en onder punt 2.8. nog niet besproken documenten, in het bijzonder de dreigbrief van Dawlat al-Iraq al-Islamiya en het attest van goed gedrag en zeden, niet betwist laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.12. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.13. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming nog beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaas en hij in het bijzonder zijn vrees voor militair-strafrechtelijke vervolging wegens desertie aanhaalt ter staving van het reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd, herhaalt de Raad dat zijn vluchtelaaas, met inbegrip van zijn vrees voor de gevolgen van zijn desertie, ongeloofwaardig werd bevonden zodat hij zich niet langer kan baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 5 januari 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aan de verweernota van 6 september 2012 wordt een update gevoegd aangaande de meest recente stand van zaken inzake de veiligheidssituatie in Centraal-Irak (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" *"De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak - BAGDAD"* van 16 juli 2012), waaruit blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de SRB van 5 januari 2012 nog steeds gehandhaafd blijven.

De Raad stelt vast dat verzoeker de evaluatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad op zich niet betwist en hij geen concrete en objectieve elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in Bagdad door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In zoverre verzoeker nog laakt dat het Commissariaat-generaal voor het onderzoek in het kader van de artikelen 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet enkel kijkt naar de algemene situatie *"voor burgers uit Bagdad"* terwijl elke aanvraag tot subsidiaire bescherming op individuele basis moet worden onderzocht, benadrukt de Raad dat verzoeker, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen aangaande zijn beweerde militaire functie tot aan zijn vertrek alsook van de door hem aangehaalde persoonlijke problemen die uit deze tewerkstelling zouden zijn voortgevloeid, als burger dient te worden beschouwd. Verzoeker laat verder na te verduidelijken met welke persoonlijke omstandigheden bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden.

2.14. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS